

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **Y. K.**, narozen X,
státní příslušník X,
trvale bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2019, čj. CPR-19934-6/ČJ-2018-930310-V240,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 2. 12. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí P. Č. r., K. ř. p. S. k., O. c. p., O. p. k., p. a e. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 5. 2018, čj. KRPS-237103-31/ČJ-2017-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států E. u., v délce X m.
2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v Č. r. vykonával práci ve v. n. z. m., ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání

na území Č. r., byť podle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od X do X pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko M. v., podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že v řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby. Žalobce sice pracoval pro p. zaměstnavatele v P., ale práci v Č. r. si našel sám na internetu, a nebyl tedy vyslán.

3. Žalovaná dále uvedla, že p. vízum, kterým žalobce disponoval, jej neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ostatních č. s. E. u., ale pouze na území P. r. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo, neboť žalobce má celou svou rodinu na U. a do Č. r. přijel jen za prací. Skutečnost, že nebude žalobce po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, byla potvrzena stanoviskem m. v. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť žalobce nemá v Č. r. žádné závazky.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalobce dále tvrdí, že žalovaný nesprávně vypořádal uplatněné odvolací námitky.
6. Žalobce v této souvislosti namítl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce měl platné pobytové oprávnění. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Správní orgán I. stupně měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území Č. r. či jiný obdobný přístup. Správní vyhoštění představuje zásadní stigma, jež negativně ovlivní budoucí život cizince.

7. Žalobce dále namítl, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na U. zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v P. a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Č. r. krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Žalobce se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území Č. r. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení. Žalovaná měla zohlednit délku řízení.
9. Žalobce dále namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře X m. není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.
10. Konečně žalobce oponoval závěru správních orgánů, že lhůta k opuštění Č. r. byla dostatečná. Sice má cestovní doklad a dostatek prostředků, ale k obstarání veškerých svých záležitostí před opuštěním území potřebuje více než stanovených X d. Správní orgány navíc vůbec nevyložily, proč stanovily lhůtu v této délce a proč ji považují za dostatečnou.
11. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, v němž se k věci podrobně a zcela přezkoumatelně vyjádřila. K žalobním námitkám odkázala na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, v nichž bylo zcela dostatečně vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
12. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne X byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v rámci akce „Š.“ v a. v. společnosti L., s. r. o. (dále jen „L.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a p. dlouhodobým vízem typu X platným od X do X, avšak neměl žádné platné povolení k zaměstnání na území Č. r. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod čj. KRPS-237103-9/ČJ-2017-010022 a byl vyslechnut. Do protokolu uvedl, že je ž. a má t. d. Spolu s n. a r. ž. v ř. d. na U. Vízum si obstaral sám ve L. na p. k., přičemž jej považoval za pracovní. Žalobce pracoval v P. asi m. v l. v G. Kvůli nízké mzdě si sám na internetu vyhledal práci v Č. r. Legalizaci práce mu zde měl zajistit č. zaměstnavatel. V P. měl vydáno pracovní povolení od ú. p., ale nechal ho tam. V P. pracoval do X a X přicestoval do Č. r. jen za účelem práce. Od X začal pracovat pro společnost L. Nemá povolení zde vykonávat práci ani živnostenský list. Práci mu zprostředkoval R. jménem V. V z. společnosti L. prováděl v. k. Pracoval p. d. v t. v d. s. Práci mu přiděloval a její výkon kontroloval č. m. Za práci měl slíbenou hodinovou mzdu X Kč, nic mu nebylo vyplaceno. Mzdu mu měl vyplácet V. Docházka na pracovišti je řešena pomocí vstupních čipů. Pracovní oděv a pomůcky dostal na pracovišti. Dále uvedl, že podepsal blíže neurčený dokument. V Č. r. nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Disponuje prostředky k vycestování, neví o žádné překážce, která by vycestování bránila. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
16. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Ú. p. ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval.
17. S. ú. i. p. správnímu orgánu I. stupně k jeho dožádání sdělil, že žalobce vykonával práci nelegálně, neboť neměl uzavřenou pracovní smlouvu a p. vízum jej neopravňuje k práci v Č. r. Nejde ani o povolené poskytování služeb v rámci EU, protože v daném případě pro to nebyly splněny podmínky.
18. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobce. Podle evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne X pracuje žalobce pro společnost L. od X. Dále je součástí spisu smlouva o dílo ze dne X uzavřená mezi společností L. jakožto objednatelem a společností I. jakožto zhotovitelem. Předmětem smlouvy (dílem) je „závazek zhotovitele provádět práce podle předaného požadavku objednatele“. Dále je ve spisu obsažena rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne X uzavřená mezi týmiž smluvními stranami, jejímž předmětem je závazek společnosti I. jakožto a. p. dočasně za úplatu přidělit zaměstnance k výkonu práce u společnosti L., dodatek k ní ze dne X a dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne X. Dále je zde smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne X uzavřená mezi společností L. jakožto pronajímatelem a společností I. jakožto nájemcem, jejímž předmětem je nájem budovy č. p. X v J. za účelem provozování podnikatelské činnosti s předmětem podnikání ř. a u.

19. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od M. v. závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. M. v. závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v L. o., je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
20. Od 7. 8. 2017 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 12. 12. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
21. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 5. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-237103-31/ČJ-2017-010022, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na ú. č. s. E. u., stanovil v délce X m. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v Č. r. zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce vykonával závislou činnost ve prospěch č. zaměstnavatele, do Č. r. přicestoval z vlastní vůle, aniž by jej někdo vyslal, což vylučuje poskytování služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 3 písm. a) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o volném pohybu služeb“). Žalobce tedy neměl pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti pro společnost L.
22. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Navíc zde namítl, proč vůbec nebyly splněny podmínky pro vedení řízení, nedostatečné prověření vztahů mezi zainteresovanými subjekty a nedostatečné posouzení možnosti vycestování. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevzněl.
23. Žalovaná požádala M. v. o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 7. 12. 2017, m. v. závazným stanoviskem ze dne 10. 10. 2019 závazné stanovisko M. v. potvrdil. Ztotožnil se s tím, že žalobce uvedl, že bydlí v L. o., přičemž tohoto místa se o. k. zcela jistě bezprostředně nedotýká. Vycházel přitom z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce, jež ke stanovisku přiložil.
24. Zástupce žalobce byl dne 14. 10. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům.
25. Dne 22. 11. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců p. vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na ú. č. s. E. u., a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na X l., je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního

předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

27. Soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěry žalované, že žalobce vykonával na území Č. r. zaměstnání bez povolení k zaměstnání, jímž přitom byl výkon zaměstnání podmíněn. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů z nich vycházel.
28. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne X, různé smlouvy, závazná stanoviska M. v. (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
29. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a obchodních vztahů dotčených obchodních subjektů a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území Č. r. (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. dne X). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve v. p. společnosti L. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznesl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
30. K obecné námitce týkající se nesprávného vypořádání uplatněných odvolacích námitek soud uvádí, že žalovaná správně vypořádala ať už přímo, či nepřímo veškeré námitky žalobce. Setrval-li žalobce ve své námitce v takto obecné rovině, soud již nemá, co by

dodal, neboť nemůže nahrazovat jeho procesní aktivitu, a stát se tak jeho advokátem (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78).

31. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území Č. r. nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území E. u. zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území Č. r. nemá žádné vlastní bydlení, přespává na u. v Č. nedaleko zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.
32. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území Č. r., a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné p. vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané P. r. (v době rozhodování správního orgánu I. stupně již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem s. víza nebo č. n. víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území Č. r. (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území Č. r. za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
33. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území Č. r. vycestoval na území jiného č. s., jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území P. r.). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území Č. r. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území P. r. z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do S. i. s. jako osoby, které má být odepřen vstup na území E. u. [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení E. p. a R. (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání S. i. s. druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány P. r. podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení S. dohody. Účelem této konzultace je informovat č. s., jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na

území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území E. u. Pokud č. s., jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní č. s., jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z S. i. s. záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území E. u. V takovém případě zanechá č. s., jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do v. i. s.; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho č. s., který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem č. s. E. u. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány Č. r. bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území P. r.

34. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem p. dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného č. s. E. u., neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v S. i. s. jako osoby, které má být odepřen vstup na území E. u., nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že P. r. žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného č. s. E. u. Existence záznamu v S. i. s. nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Nebylo ani namístě při úvahách o stanovení délky zákazu vstupu na území č. s. E. u. zohlednit délku řízení o vyhoštění. Ze skutečnosti, že řízení vzhledem k jeho komplikovanosti trvalo delší dobu, nelze dovozovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nadbytečné či nepřiměřené situaci, nebo že by se tato skutečnost měla projevit v délce zákazu vstupu na území. Námitka je nedůvodná.
35. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 12. 12. 2017 a opětovně pak dne 14. 10. 2019, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých, naopak jeho celá rodina na něj čeká na U. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby. Vycestování nebrání zdravotní stav ani jiná relevantní překážka. V době rozhodování žalované mu již nesvědčilo oprávnění pobývat v P. (platnost víza skončila X), na což ostatně poukázala. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

36. Žalobce dále namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu X m., která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 14-15 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že zohlednila okolnosti daného případu, nezákonné a nežádoucí jednání cizince spočívající v porušení zákona (asi X m. nelegální práce) a současně skutečnost, že způsob rozhodnutí odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území E. u., v délce X m. není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Námitka je nedůvodná.
37. Konečně žalobce konstatoval, že doba k vycestování v délce X d. byla nedostatečná, přičemž správní orgány opomněly její délku odůvodnit. K tomu soud uvádí, že délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice E. p. a R. 2008/115/ES o společných normách a postupech v č. s. při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území č. s. E. u., aniž by k tomu musel být státními orgány donucován (viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2013, čj. 1 As 7/2013 – 32, bod 16). Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že stanovil dobu k vycestování s ohledem na to, že žalobce má platný cestovní doklad, neuvedl žádné nevyřešené pohledávky na území Č. r. ani sám správní orgán neví o jiných okolnostech, které by bránily vycestování. Žalovaná vzhledem k tomu, že stejnou námitku žalobce uplatnil i v odvolání, se na straně 14 napadeného rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Závěry správních orgánů ohledně doby k vycestování tedy byly odůvodněny. Soud s nimi souhlasí a dodává, že žalobce při pohovoru uvedl, že bydlí na u., v Č. r. nemá žádné závazky, a v průběhu řízení zmínil, že sem přijel jen za prací. V době zajištění (X) na území Č. r. pobýval necelý m. V žalobě žalobce pouze zmínil, že obstarání jízdenky na cestu domů v takto krátké době je velice obtížné, navíc musí ukončit i ostatní právní vztahy, aniž by specifikoval, o jaké právní vztahy se jedná. Za této situace má soud stanovenou dobu k vycestování za naprosto dostačující. Obstarání si jízdenky na U. za X d. je bezpochyby úkol zvládnutelný, a to i pro cizince, jenž neovládá český jazyk. Dopravci nabízející jízdenky do u. destinací jsou jistě na tyto situace připraveni. Nadto žalobce sám v žalobě uvedl, že se na území Č. r. po prakticky celou dobu řízení o vyhoštění nenacházel. Jeho tvrzení v žalobě tak nejsou konzistentní. Při absenci jakýchkoliv jiných důvodů, z nichž by bylo možné usuzovat na nedostatečně krátkou dobu k vycestování, má soud žalobní bod za nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. ledna 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce